

ΑΦΗΓΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ

ΔΕΝ είναι ακριβώς "αυτοβιογραφία". Είναι μάλλον κείμενα και αφηγήματα από τη ζωή της στο θέατρο και τη συνεργασία της με ανθρώπους πρώτης γραμμής και επιπέδου - ηθοποιούς, σκηνοθέτες, συγγραφείς, σκηνογράφους, ανθρώπους της τέχνης εν γένει.

Και ο ογκώδης τόμος που θα κυκλοφορήσει στις αρχές του 1997 από το Μορφωτικό Ίδρυμα της Εθνικής Τραπέζης, θα περιλαμβάνει επίσης κείμενα από τον Ελύτη, τον Χορν, το Σαμαράκη, τον Πλωρίτη, τον Γεωργακόπουλο, το Σολωμό, τον Κακογιάννη, κ.ά.

Όλα αυτά, για ένα από τα πιο λαμπερά, σημαντικά, ουσίας πρόσωπα που φιλοξένησε η θεατρική σκηνή στην Ελλάδα, αυτόν τον αιώνα: τη ΒΑΣΩ ΜΑΝΩΛΙΔΟΥ. Πενήντα χρόνια στο θέατρο υψηλού επιπέδου και προδιαγραφών και μια μεγάλη αποχώρηση, όπως της άξιζε προ 15ετίας. Τώρα ζει με τον αγαπημένο της σύζυγο κ. Θ. Κρίτα και την κόρη της. Επανέρχεται για να μας θυμίσει το φως που νοιώσαμε βλέποντάς την στη σκηνή - όσοι την έχουμε δει.

Η Βάσω -η Βασούλα- Μανωλίδου, δεν έχει κάνει σινεμά ή οτιδήποτε άλλο. Μόνο θέατρο στην πιο απόλυτη μορφή του και στην πιο σημαντική περιόδό του. Και ήταν σημαντική η περίοδος αυτή και ήταν ΚΑΙ αυτή που το υπέρτεσε. Το κείμενο του Ελύτη, είναι αυτό που περιλαμβάνεται στον τόμο που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τον "Ίκαρο" με αδημοσίευτα πεζά του, υπό τον τίτλο "2X7". Και είναι το εξής:

"Δεν αρκεί η νεότης. Χρειάζε-

■ Του Ι. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗ

ται και η χάρη. Όπως με μια κλίση του σώματός του ο Εφηβος των Αντικυθήρων γίνεται πιο χαριεις παίς, ή ρ' ένα της ανιγματικό χαμόγελο μια κυνηγέτις Αρτεμις γίνεται πιο θέα της θήρας, με τον ίδιο τρόπο η μακρά σειρά των προσώπων που επέτυχε να ενσαρκώσει η Βασούλα Μανωλίδου - ένα σωστό ρεσιτάλ σκιρτημάτων και ιδιοτυπιών της Μιμικής - της προσοδίδει ίσαμε σήμερα μια διαρκή νεότητα.

Είναι περίεργο, αλλά πολλές φορές στην τέχνη εκείνο που βαρύνει περισσότερο στις εκτιμήσεις μας είναι ακριβώς η έλλειψη βαρύτητας.

Ενα φεγγάρι που σου αποσπά κάτι από το ψυχικό σου βάρος. Τρεις βαθμοί στεναχώριας λγότε-

ρο, τρεις βαθμίδες πιο ψηλά στην κλίμακα ενός τρίο του Χάνντν.

Είναι κι αυτό μια αριθμητική από την ανάποδη. Οπου έρχονται μέσα σε διαφορετικών εποχών νερά μια σαϊξπηρική Οφηλία και μια Οντίν του Ζιρωντού να σμίξουν στο πρόσωπο της Βασούλας.

Ο νόμος των αναλογιών είναι ο πιο πειστικός καθρέφτης. Μια πινελιά του Μονέ, μια μικρή νυχτερινή μουσική του Μότσαρτ, μια Nusch ή μια lune au galop του Ελνάρ αποδίδουν σε άλλο επίπεδο, με μεγαλύτερη ακρίβεια, την ιδιαιτερότητα της Μανωλίδου.

Που εξακολουθεί να βεβαιώνει ότι η λεπτομέρεια αποτελεί τον λεπτοδείχτη του κόσμου, μ' όλη της την υπόσταση, ακόμη και με τ' όνομά της. Ενα υποκοριστικό. Οχι ως μικρό μέγεθος αλλά ως απόλυτος τρυφερότης: Βασούλα".

Η απόλυτη Βάσω Μανωλίδου τρυφερότητα

Ο Δημήτρης Χορν, ο Οδυσσεύς Ελύτης και άλλοι πολλοί γράφουν για το φως του ελληνικού θεάτρου: τη Βάσω -Βασούλα- Μανωλίδου, στην ετοιμαζόμενη με ιδιαίτερη προσοχή σχεδόν αυτοβιογραφία της.